

Věčný den

Když jsem šla zlatou ulicí
v podzimní den,
když zlaté slunce hrálo,
mě bylo dobře v něm.

Tu v korunách si větřík
s barevným listím pohrával,
a ptáček malý
mi na pozdrav křídélkem
zamával,
a letěl dál.

V tom tichu podzimním
jsem zůstala chvíli tiše stát.
Tu do oka mi „pad“
březový stromek na skále.

Útlý, starý březový strom
tu zůstal stát!

Kousíček pod ním
smrkový polom,
a tam zase hromada
bukových klád.

To tehdy tady přehnala
se vichřice a bouře,
a mnohý strom tu pad.

Jen stará, útlá břízka přežila,
a zůstala stát.

To proto, že své kořeny,
do skály měla pevně
vpuštěny!

I v lidském životě
to mnohdy bývá tak.
Jednou se přežene bouře, vichřice,
jindy ošlehá tě severák.

Možná ti orve i ovoce,
okrasu listí otrhá,
ty silné kolem tebe porazí,
však tebe zachová.

Možná, že zůstaneš holý,
opuštěný, nepěkný,
starý a bezmocný.
Sám.

Neboj se!
Nevyrve tě s kořeny,
když do Skály Věků
je budeš mít pevně vrostlé,
pevně vpuštěny.

Ta Skála udrží tě
v bouři a vichřici.
Jen věř a vytrvej!
Za víru a lásku
Pán bohatě odmění tě!

Až půjdeš zlatou ulicí
v podzimní den,
až hrát tě bude slunce zářící,
a tobě bude dobře v něm,
vzpomeň si:
Co oko nevidělo,
ani ucho neslyšelo,
co na srdce lidské nevstoupilo,
to připravil Bůh těm,
kteří Ho milují.

To není pohádka!
To není sen!
Raduj se!
Bůh připravil ti zlaté město,
z ryzího zlata zářící.
Tam není třeba slunce,
protože nad ním září
Boží sláva,
a jeho světlem je Beránek.

Až půjdeš zlatou ulicí
v podzimní den,
vzpomeň si:
Bůh připravil
to zlaté město všem,
kdo zapsáni jsou
v Beránkově knize života.

Tam bude krásný, věčný den.